

Lyset. Pauli Udtalelser om Ægteskabet var det højeste og bedste, som han havde givet Menneskeheden. Den lærde Professor lagde ikke saa lidt Intolerans for Dagen imod anderledes tænkende og syntes at anse alle Biblens Sætninger om Kvinden som Udtryk for en umiddelbar Inspiration, endskønt han kort Tid i Forvejen i sin Professordisputats meget liberalt havde indrømmet, at Bibelen i saadanne Spørgsmaal, som ikke har noget med Salighedslæren at gøre, kan indeholde Fejltagelser og Uvæsentligheder.

Lektor *V. Heikel* forsvarede, varmt Frk. Ehrnroths Referat og forstod aldeles ikke, hvorledes man kunde drage saadanne Slutninger, som at hun bagvaskede Paulus. Meningen havde jo kun været at ombytte nogle af Pauli Skriftsteder med andre lige saa ægte fra hans Haand. —

En gammel Præst fra Landet talte om, hvor retsløs han i sin lange Embedstid havde fundet, at den gifte Kvinde var. En Mand, som mishandlede sin Hest, blev dragen til Ansvar, men Samfundet kunde rolig være Vidue til, hvorledes han i aarevis plagede sin Hustru. Udviklingsloven fordrede, at meget, som før havde sin Berettigelse, nu ikke mere kunde tilstedes. Talen om Underdanighed passede ikke i en Tid, hvor Kvinden var Mandens jævnbyrdige, men burde forandres til Hengivenhed.

Prof. *Tudeer* paaviste flere Steder i Vielsesformularen, der stillede Manden højere end Kvinden. Der tales om, at Hustruen skal søge at være sin Mand til Behag, som om det ikke var ligesaa nødvendigt, at han søgte at behage hende. Der tales om Kvindens Svaghed, men ikke om Mandens, om Mandens Kraft o. s. v. En Sætning, som ogsaa burde forkastes, er den, at Kvinden er til for Mandens Skyld, men ikke Manden for Kvindens Skyld, thi begge Parter behøver hinanden.

Blandt de indbudne var ogsaa en Professor *Sahlberg*, som har gjort sig bekendt ved at være en ivrig Sædernes Bevogter. I sin egen Avis plejer han kraftigt at angribe Tidens Forvildelser, men kan ikke al Tid skille Klinten fra Hveden. Han har f. Eks. faaet den Tanke, at Arbejdet for Kvindesagen undergravede Sædeligheden, og end ikke de tydeligste Modbeviser kan bringe ham paa andre Tanker. Selv ved dette Møde sadlede han sin gamle Kæphest og paaviste, at man ved alle disse Reformers arbejdede paa Indførelsen af den fri Kærlighed. Mødet varede næsten 4 Timer, og der fremkom mange Ytringer, som gik uden om Hovedspørgsmaalet, men de fleste var dog stemte for en Reform. Selv Prof. Rosenquist havde mod Slutningen intet imod, at visse af Pauli Sætninger blev ombyttede med andre Skriftsteder; og Forslag herom kunde stilles, det være sig enten af Mand eller Kvinde, Præst eller Lægmand. Det var virkelig alt, hvad man for Øjeblikket kunde ønske,